

37. ISTEN HARAGJÁNAK UTOLSÓ POHARA

Jel. 16,17-21.

I. A mennyei templomból jövő szózat

Amikor a hetedik angyal is kitölti Isten haragjának poharát, akkor a mennyei templomból egy szózat hangzik, amely azt mondja: „*Meglett!*” (17. vers). Ha a 15. fejezet utolsó versét figyelembe vesszük, akkor azt kell megállapítanunk, hogy az Atya Istenen kívül senki sem tartózkodik a templomban. „*Az Isten dicsőségének és erejének miatt, senki nem mehet be a templomba, mígnem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.*” (15,8.). Így ez a szózat csak az Atyától származhatott. Ezt erősíti meg az a kijelentés is, hogy a királyiszéktől jött a szózat: „*nagy szózat jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől*” (17. vers). Ugyanakkor az a hatás, amit ez a szózat támaszt, szintén az Isten személyére enged következtetni. „*És lőnek zendülések és mennydörgések és villámlások; és lőn nagy földindulás, a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy. És a nagy város három részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a nagy Babilon megemlítették az Isten előtt, hogy adjon annak inni az ő búsult haragja borának poharából. És minden sziget elmúlék, és hegyek nem taláztatának többé.*” (18-20. versek).

Ez a szózat valamilyen döntő esemény beteljesedését hivatott bejelenteni. A megváltási terv megvalósulásának különböző fázisaiban találkozunk ilyen és hasonló kijelentéssel. Jézus a Golgota keresztjén kiáltotta azt, hogy „*Elvégeztetett!*” (Jn. 19,30.). Akkor mondta ezt, amikor földi küldetését befejezte, meghozta az emberi család megváltásáért az áldozatot. Hasonló kijelentést hallunk az Atyától akkor, amikor már a megváltás végső beteljesedést nyer, amikor már újjá teremtette az eget és a földet, és visszaállított mindent, azaz: „*Meglett*” (21,6/a.). Ugyanilyen vonatkozásban hangzik el a hetedik csapás alkalmával is az Atyának ez a kijelentése. A megváltási terv ismét eljutott a beteljesedésnek egy döntő szakaszához.

Ez a szózat sok dolog beteljesedését hivatott jelezni. Beteljesedett, hogy minden ember szabadon dönthetett Isten mellett, vagy ellene. Ugyanakkor Sátán mindenki számára világosan bemutatta, hogy mi lett volna az egész teremtett világból, ha az ő elképzelései megvalósulhattak volna. Eközben meglett az is, hogy Isten szeretete és szándékainak tisztasága mindenki előtt nyilvánvalóvá lett. Mindenki megértette, hogy hová jutna a teremtett világ, ha nem lenne Isten erkölcsi törvénye örök érvényű és változhatatlan. Meglett az is, hogy az összes el nem bukott lény megértette, miért kényszerül a szeretet Istene arra, hogy a gonoszokat megsemmisítse.

Ez az isteni szózat egy nagyon fontos fordulópontot jelent az emberiség és a bűn történetében. Az eddigi csapások ugyanis még csak gyötörték az embereket, hogy ilyen módon felszínre kerüljön a szívük mélyén levő igazi természetük. Ám ahelyett,

hogy szenvedés és a nehézségek megtérésre vezetnék volna őket, mindig jobban megkeményednek, és mindig jobban káromolják az Istent. Most azonban végre teljességre jutott mindaz, ami miatt belekényszerült Isten ebbe a küzdelembe. Most már végre megállíthatja a bűn és a gonoszság áradatát, ami annyi szerencsétlenséget, szenvedést és halált idézett elő. Végre kiirthatja a bűnt, gyökerével és ágaival együtt anélkül, hogy a teremtett lényekből ez félelmet váltana ki Vele szemben.

Ekkor már az egész teremtett világ egyetért Istennel abban, hogy a világegyetem békéje és biztonsága érdekében meg kell tenni ezt a lépést. Isten szava tehát azt jelenti, hogy a bűn megmutatta igazi arculatát. Az Isten kegyelmes türelmének mértéke betelt, Isten döntött, hogy megsemmisíti a bűnt, és mindazokat a teremtményeket, akik továbbra is inkább a bűnhöz ragaszkodnak. Ez az Isten trónjától származó szózat tehát elindítja a bűn teljes megsemmisítésének folyamatát. Amikor ez a folyamat befejeződik, akkor újra ezzel a szózattal találkozunk, de akkor már mindent újjáteremtett Isten, mindent, aminek köze volt a bűnhöz (lásd: 21,5-6.).

Az Isten trónjától jövő szózat a megsemmisítő csapások sorozatát indítja el a földön. A természet elemeit szabályozó törvények megszűnnek. A levegő az elektromos erők és feszültségek küzdőterévé válik. A föld mélyében nyugvó energiák is feltörnek, félelmetes földindulás kíséretében. Hatására hegyek és szigetek tűnnek el nyomtalanul. Eközben soha nem látott jégeső pusztít el mindent a földön: *„És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom, szálla az égből az emberekre”* (21. vers). Egy tálentom 35-40 kg-nak felel meg.

II. Egy nagy küzdelem

Miként már korábban említettem, a hatodik csapás ideje alatt összegyűjtetnek a népek és királyaik, a küzdelem azonban a hetedik csapás ideje alatt bontakozik ki teljesen, több területen is. Egyfajta látszategységtől vezetettve vonulnak fel a nemzetek valamilyen cél érdekében. Ez az egység a célnál megszűnik, és darabjaira hullik, amivel igazolódik, hogy senkit sem az egység és az összetartás gondolata vezérelt, hanem sokkal inkább valamilyen egyéni cél vezette arra a helyre. Ezért szegezi nekik Isten a kérdést Ezékiel próféta által: *„Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe sokaságodat? Hogy elvégy aranyat és ezüstöt, magadhoz végy jószágot és gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess”* (Ezék. 38,13.). Ezért ez a felbomlott egység hirtelen átcsap a legkegyetlenebb ellenségeskedésbe. *„Egyiknek fegyvere a másik ellen lészen”* (Ezék. 38,21/b.). Ennek az öldöklő állapotnak Isten ítéletei vetnek véget. *„És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporosót, jégeső köveit, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsatok reá és seregére és a sok népre, amely vele lesz. És nagynak és szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!”* (Ezék. 38,22-23.).

Ezt az eseményt mutatta be János apostol korábban úgy, mint egy aratást, amikor a föld szőlőinek fürtjeit az Isten haragjának borsajtójába gyűjtik össze (lásd: 14,18-20.). Ezt az aratást, illetve ezt az összegyűjtést Jóel próféta a Josafát völgyében, vagyis a Meggidó hegy előtt történő eseményekkel azonosítja. Egyrészt elmondja, hogy az összes hadakozni akaró népek ide gyűlnek, ide gyűjtetnek egybe (lásd: Jóel 3,9-12/a.). Másrészt pedig azt mondja el, hogy ezen a helyen és ez alkalommal ítélezik fölöttük Isten: *„Serkenjenek fel és jöjjenek fel a népek a Josafát völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megítéljek minden népeket”* (Jóel 3,12.). Ezt az ítélezést Jóelhez hasonlóan János apostol is aratásnak mondja, illetve a borsajtó megtaposásához hasonlítja. (lásd: Jóel 3,13. - Jel. 14,18-20.)

A hatodik csapás azonban egy másik fajta küzdelemre is felsorakoztatja az embereket. Ez a küzdelem a gonoszság erőinek harca lesz Isten választott népe ellen. Sátán több oldalról indít támadást a szentek ellen ebben az időben. Egyrészt szeretné őket fizikailag megsemmisíteni, vagyis megölni, másrészt viszont lelkileg szeretné megtörni őket, rákényszeríteni az Isten elleni döntésre.

A lelki küzdelemnek ezt a részét Jákób küzdelmének éjszakájához hasonlítja a Biblia: *„Kérdjétek meg csak és lássátok, ha szűl-é a férfi? Miért látom minden férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszülőét, és miért változtak orcáik fakósárgává? Jaj! mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbon; de megszabadul abból!”* (Jer. 30,6-7.). Ahogyan Sátán Ézsaut befolyásolta, hogy Jákób ellen vonuljon, akképpen fogja az istenteleneket felindítani, hogy a nyomorúság idején megöljék a szenteket. Ahogyan Jákobot vádolta korábbi élete miatt, úgy fog Isten népe ellen ebben az időben is vádat emelni. Sátán azon fáradozik, hogy rájuk erőszakolja bűnösségük tudatát, hogy így elcsüggyessze őket, és Istenbe vetett hitük ellenállását megtörje. Ha a múltra tekintenek, akkor reményük csökken, mert egész életükben találnak valamit, ami méltatlanná teszi őket Isten előtt. De ahogyan Jákób bele tudott kapaszkodni Isten ígéreteibe, akképpen Isten gyermekei is csak ilyen módon tudnak győzni a kétségbeejtő körülmények között, és a kilátástalan jövőt illetően. Hitük akkor sem ingadozik, amikor azt tapasztalják, hogy imájuk pillanatnyilag nem hallgattatik meg.

Az az aggodalom, amelyet ők szenvednek, nem az igazságért való üldözéstől való félelem, hanem attól félnek inkább, hogy nem minden bűnt bántak meg, és valamely hiba miatt, ami még bennük van, nem tapasztalhatják Isten megtartó kegyelmét. Így volt ezzel annak idején Jákób is. Erre a lelki küzdelemre most kell felkészülni azáltal, hogy megismerjük Istent, miközben ígéreteit pedig kipróbáljuk.

Mivel Sátán ilyen módon nem tud győzni a szentek ellen, ezért dönt úgy, hogy akkor elpusztítja őket. Ekkor születik meg az a rendelet, amelyről a Jelenések 13. fejezetében olvashatunk: *„Mindazok, akik nem imádják a fenevad képét, megölessenek”* (13,15.). Amikor azonban végre akarják hajtani ezt a gonosz szándékukat, akkor váratlanul közbelép Isten. Megengedi ugyan a gonosz erőknél, hogy terveiket látszólag siker koronázza, és már készülnek Isten népének kiirtására.

Megengedi azért, hogy a kereszténységet, és az Isten nevét takaróként használó tömeg mutassa ki igazi arcát és természetét. Amikor a halálos ítélet végrehajtására kijelölt idő elérkezik, a gonoszok diadalkiáltások között mennek szerteszét, hogy a szenteket megsemmisítsék. Ekkor azonban felhangzik Isten szava, amely azt mondja: „*Meglett!*”. Ez az isteni szó pedig váratlan fordulatot ad az eseménynek.

III. Isten népe megszabadul

Istennek ez a váratlan közbelépése először is elszabadítja a föld elemi erőit. A természetet szabályozó törvények megszűnnek létezni, teljesen természetellenes dolgok történnek. *„lőnek zendülések és mennydörgések és villámlások; és lőn nagy földindulás, amilyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy... És minden sziget elmúlék, és hegyek nem találtatának többé.”* (18; 20. versek). Ettől a jelenségtől a haragos emberek hirtelen feltartóztatnak, gyilkoló dühüknek tárgyait elfelejtik, és borzalmas sejtelmekkel tekintenek a jövő felé. Ekkor bomlik fel az a szövetség, amelyet a három tisztátlan lélek munkálkodása hozott létre. A nagy város, a nagy Babilon újra darabjaira hullik szét: *„a pogányok városai elesének.”* (19/a. vers). Vagyis a földi, politikai erők is elvesztik erejüket az egység hiánya miatt, és céljukat már nem tudják megvalósítani, amiért korábban szövetkeztek.

Istennek erről a váratlan közbelépéséről már Dániel próféta is megemlékezik. Jézus Krisztus, a menny fejedelme ekkor Mihályként lép a küzdőtérre. Ez a név Jézus Krisztusnak az a neve, amit a Sátánnal folytatott küzdelemben használ. Ez a név egy kérdés és egy állítás is, és ebből adódóan egy kihívás a gonoszság erőivel szemben. „Michael” azt jelenti, „Aki olyan, mint Isten” – illetve – „Ki olyan, mint Isten?”. Ebben a küzdelemben Ő a gonoszság erőivel szemben az Isten fiaiért áll ki, az ő védelmükben. Mihály szabadítása csak azok számára biztosított, akiknek a neve az élet könyvében az ítélet után is bent maradt. *„És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mindezeideig. És abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találtatik a könyvben.”* (Dán. 12,1.).

Az a meghatározás, hogy Mihály *„felkel”*, arra akarja irányítani figyelmünket, hogy Jézus Krisztus szolgálatában egy döntő változás következik be. Ha valaki felkel a helyéről, az azt jelenti, hogy abbahagyta azt a ténykedését, amit eddig végzett. Jézus Krisztus mennyei szolgálatának utolsó feladata a vizsgálati ítélet, vagyis az Isten házában a megítélés. Mihály szabadítása csak azok számára biztosított, akiknek a neve az élet könyvében az ítélet után is benn maradt. Ez a meghatározás tehát azt jelenti, hogy Jézus befejezte a közbenjárás munkáját, ezért felkel a helyéről, hogy megkezdjé uralkodását, mint *„királyoknak Királya és uraknak Ura”* (19,16.).

Isten népe ekkor különböző helyekről és helyzetekből szabadul meg. A feltámadottak megszabadulnak a halál fogságából, vagyis a föld porából. Az élők is

különböző módon élik át a szabadulás élményét. Megszabadulnak az ellenség halálos üldözéséből, a rejtkehelyekről, a kegyetlen börtönökből. Megszabadulnak a lelki küzdelem rettenetes élményéből, a „Jákób éjszakájának” küzdelméből. Az átváltozás pillanatában pedig mindenki, aki megváltásban részesül, megszabadul a bűn okozta romlandóságból. „Mert szükséges, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára” (1Kor. 15,53/a.). Jézus ekkor „*elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez*” (Fil. 3,21.).

Isten gyermekeinek a halálból való megszabadulása két részletben történik. Amikor Jézus az ég felhőiben megjelenik gyermekeiért, akkor a minden korszakból való igazak támadnak fel egyszerre. „*Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak a Krisztusban;*” (1Thess. 4,16.). „*Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak*” (20,6.).

Jézus visszajövetelét megelőzően viszont a nyomorúság ideje alatt, lesz egy olyan feltámadás is, amikor egy részleges és vegyes feltámadás lesz: „*És sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló útálatosságra.*” (Dán. 12,2.). Így válik lehetségessé, hogy Jézus dicsőséges visszajövetelét megláthassák azok is, akik átszegezték őt: „*Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik Őt által szegezték is*” (1,7.). Jézus ezt azoknak is megígérte, akik halálának közvetlen előkészítői és végrehajtói voltak: „*Monda néki Jézus: Te mondad. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján, és eljöni az égnek felhőiben.*” (Mt. 26,64.).

Jézus csak azok számára hoz szabadulást, akiknek a neve az élet könyvében az ítélet után is benn maradt. Nagyon sok ember fog akkor csalódnai abban, ahogy Isten az ő vallásos életét megítéli. „*Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben úztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.*” (Mt. 7,21-23.). Ma még mindenki megvizsgálhatja életét, és megteheti azt a lépést, ami által a jó oldalra kerülhet. Dáviddal együtt elmondhatja azt az imakérést: „*Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!*” (Zsolt. 139,23-24.).